

MURAT GÜLSOY

Egyre terebélyesedő Kafka-szöveg

FRANZ KAFKA

Útrakelés¹

Megparancsoltam, hozzák elő az istállóból lovamat. A szolga nem értett. Magam mentem az istállóba, megnyergeltem a lovam, nyeregbe szálltam. Távolból trombitahangot hallottam, megkérdeztem a szolgát, mit jelent. Nem tudott semmit, nem hallott semmit. A kapuban feltartóztatott, és megkérdezte:

– Hová lovagolsz, uram?

– Nem tudom – mondtam –, csak innen el, csak innen el. Örökké innen el, csak így érkezhetek céloomhoz.

– Ismered tehát célodat? – kérdezte.

– Igen – feleltem – hiszen mondtam: „Innen el”, ez a céloom.

Útrakelés +1

Megparancsoltam, hozzák elő az istállóból lovamat. Magam is meglepődtem, milyen fagyos a hangom. A szolga nem értett. A látszat ellenére nem volt annyira együgyű, csak volt egy sajátsága, hogy nem tett meg dolgokat, miket fel nem foghatott. Magam mentem az istállóba, megnyergeltem a lovam, nyeregbe szálltam. A lovam mintha örült volna a váratlan utazás ötletének. Távolból trombitahangot hallottam, megkérdeztem a szolgát, mit jelent. Talán jobb lett volna nem kérdezni. Nem tudott semmit, nem hallott semmit. Vagy inkább úgy döntött, ezt mondja. A kapuban feltartóztatott, és megkérdezte:

– Hová lovagolsz, uram? – Ez egy nehéz kérdés.

– Nem tudom – mondtam –, csak innen el, csak innen el. Örökké innen el, csak így érkezhetek céloomhoz. Mi mást mondhatnék...

¹ A novella alapját adó eredeti Kafka szöveg (félkövérrel szedve) Tandori Dezső fordításában elérhető az alábbi helyről: http://www.magyarulbabelben.net/works/de/Kafka,_Franz-1883/Der_Aufbruch/hu/29502-%C3%A9Atrakel%C3%A9s?tr_id=151

– **Ismered tehát célodat?** – kérdezte. Eltökélte, hogy kicsikarja a válszom.

– **Igen – feleltem –, hiszen mondtam: „Innen el”, ez a célo.** Lovamat a trombitahang irányába fordítottam, és megsarkantyúztam.

Útrakelés +2

Megparancsoltam, hozzák elő az istállóból lovamat. Magam is meglepődtem, milyen fagyos a hangom. Biztos még a tegnapi álom hatása. **A szolga nem értett.** A látszat ellenére nem volt annyira együgyű, csak volt egy sajátsága, hogy nem tett meg dolgokat, miket fel nem foghatott. Mit sem törődtem vele. **Magam mentem az istállóba, megnyergeltem a lovam, nyeregbe szálltam.** A lovam mintha örült volna a váratlan utazás ötletének. A reggel csípőssége elegyedett forró és izgatott lélegzetével, a pára végignyaldosta a szolga arcát, majd továtűnt. **Távolból trombitahangot hallottam, megkérdeztem a szolgát, mit jelent.** Talán jobb lett volna nem kérdezni. Nem szabad kérdezni azt, amire úgyis tudjuk a választ. **Nem tudott semmit, nem hallott semmit.** Vagy inkább úgy döntött, ezt mondja. Nem is kellett hallania. **A kapuban feltartóztatott, és megkérdezte:**

– **Hová lovagolsz, uram?** – Ez egy nehéz kérdés. Lehetetlen úgy válaszolnom, hogy értse is.

– **Nem tudom – mondtam –, csak innen el, csak innen el. Örökké innen el, csak így érkezhetek célohoz.** Mi mást mondhatnék... A hétköznapi emberek csak célok hallatán nyughatnak.

– **Ismered tehát célodat?** – kérdezte. Eltökélte, hogy kicsikarja a válszom. Ha egyszer kétely fog el, nehezen szabadulsz.

– **Igen – feleltem –, hiszen mondtam: „Innen el”, ez a célo.** Lovamat a trombitahang irányába fordítottam, és megsarkantyúztam. A hátamon éreztem a szolga féltő tekintetét.

Útrakelés +3

Megparancsoltam, hozzák elő az istállóból lovamat. Magam is meglepődtem, milyen fagyos a hangom. Biztos még a tegnapi álom hatása. Mint egy sötétség bugyraiban utat tévesztett látomás. **A szolga nem értett.** A látszat ellenére nem volt annyira együgyű, csak volt egy sajátsága, hogy nem tett meg dolgokat, miket fel nem foghatott. Mit sem

törődtem vele. Nem kell mindent értenie. **Magam mentem az istállóba, megnyergeltem a lovam, nyeregbe szálltam.** A lovam mintha örült volna a váratlan utazás ötletének. A reggel csípőssége elegyedett forró és izgatott lélegzetével, a pára végignyaldosta a szolga arcát, majd továtúnt. A szolga zavarodottsága és lovam izgatottsága összemósódott. **Távolból trombitahangot hallottam, megkérdeztem a szolgát, mit jelent.** Talán jobb lett volna nem kérdezni. Nem szabad kérdezni azt, amire úgyis tudjuk a választ. De ugyanolyan nehéz néhány dolgról leszokni, mint útra kelni. **Nem tudott semmit, nem halott semmit.** Vagy inkább úgy döntött, ezt mondja. Nem is kellett halania. A trombita nekem szólt. **A kapuban feltartóztatott, és megkérdezte:**

– **Hová lovagolsz, uram?** – Ez egy nehéz kérdés. Lehetetlen úgy válaszolnom, hogy értsen is. Mégis megmondtam az igazat.

– **Nem tudom – mondtam –, csak innen el, csak innen el. Örökké innen el, csak így érkezhetek céloomhoz.** Mi mást mondhatnék... A hétköznapi emberek csak célok hallatán nyughatnak. Pedig a legtöbbször úgy halnak meg, hogy meg se tudják, mi a valódi úti cél.

– **Ismered tehát célodat? – kérdezte.** Eltökélte, hogy kicsikarja a válaszom. Ha egyszer kétely fog el, nehezen szabadulsz. Hát még, ha fogalmad sincs az álmokról és a látomások rejtett természetéről!

– **Igen – feleltem –, hiszen mondtam: „Innen el”, ez a céloom.** Lovamat a trombitahang irányába fordítottam, és megsarkantyúztam. A hátamon éreztem a szolga féltő tekintetét. Egy nap talán ő is meghallja azt a hangot.

Útrakelés +4

Megparancsoltam, hozzák elő az istállóból lovam. Magam is meglepődtem, milyen fagyos a hangom. Biztos még a tegnapi álom hatása. Mint egy sötétség bugyraiban utat tévesztett látomás. Álomban a hívogató távolba néztem, mikor e szavakat mondtam. **A szolga nem értett.** A látszat ellenére nem volt annyira együgyű, csak volt egy sajátossága, hogy nem tett meg dolgokat, miket fel nem foghatott. Mit sem törődtem vele. Nem kell mindent értenie. Magam sem mondhatom, hogy pontosan értem. **Magam mentem az istállóba, megnyergeltem a lovam, nyeregbe szálltam.** A lovam mintha örült volna a váratlan utazás ötletének. A reggel csípőssége elegyedett forró és izgatott lélegzetével, a pára végignyaldosta a szolga arcát, majd továtúnt.

A szolga zavarodottsága és lovam izgatottsága összemosódott. Mintha ezek lennének az utolsó képek megszokott világomból. **Távolból trombitahangot hallottam, megkérdeztem a szolgát, mit jelent.** Talán jobb lett volna nem kérdezni. Nem szabad kérdezni azt, amire úgylis tudjuk a választ. De ugyanolyan nehéz néhány dolgról megszokni, mint útra kelni. Nem más ez, mint az álmaimból jól ismert hívó hang. **Nem tudott semmit, nem hallott semmit.** Vagy inkább úgy döntött, ezt mondja. Nem is kellett hallania. A trombita nekem szólt. Engem szólított. **A kapuban feltartóztatott, és megkérdezte:**

– **Hová lovagolsz, uram?** – Ez egy nehéz kérdés. Lehetetlen úgy válaszolnom, hogy értse is. Mégis megmondtam az igazat. Az úton, ahová indulok, nincs helye hazugságnak.

– **Nem tudom – mondtam –, csak innen el, csak innen el. Örökké innen el, csak így érkezhetem célomhoz.** Mi mást mondhatnék... A hétköznapi emberek csak célok hallatán nyughatnak. Pedig a legtöbbször úgy halnak meg, hogy meg se tudják, mi a valódi úti cél. Egy lehetséges kiindulási pont csak azoknak, akik hisznek az álmaikban.

– **Ismered tehát célodat? – kérdezte.** Eltökélte, hogy kicsikarja a választom. Ha egyszer kétely fog el, nehezen szabadulsz. Hát még, ha fogalmad sincs az álmokról és a látomások rejtett természetéről! Mitől vagyok ilyen biztos benne?

– **Igen – feleltem –, hiszen mondtam: „Innen el”, ez a célom.** Lovamat a trombitahang irányába fordítottam, és megsarkantyúztam. A hátamon éreztem a szolga féltő tekintetét. Egy nap talán ő is meghallja azt a hangot. Nem tudhatjuk.

Útrakelés +5

Megparancsoltam, hozzák elő az istállóból lovamat. Magam is meglepődtem, milyen fagyos a hangom. Biztos még a tegnapi álom hatása. Mint egy sötétség bugyraiban utat tévesztett látomás. Álomban a hívogató távolba néztem, mikor e szavakat mondtam. Egy olyan ember szavai ezek, aki napok óta ki sem mozdult a szobájából. **A szolga nem értett.** A látszat ellenére nem volt annyira együgyű, csak volt egy sajátossága, hogy nem tett meg dolgokat, miket fel nem foghatott. Mit sem törődtem vele. Nem kell mindent értenie. Magam sem mondhatom, hogy pontosan értem. Napok óta egy álmokba és lepelbe burkolózó, ismeretlen világ része vagyok. **Magam mentem az istállóba, megnyergeltem a lovam, nyeregbe szálltam.** A lovam mintha örült volna

a váratlan utazás ötletének. A reggel csípőssége elegyedett forró és izgatott lélegzetével, a pára végignyaldosta a szolgál arcát, majd továtűnt. A szolgál zavarodottsága és lovam izgatottsága összemosódott. Mintha ezek lennének az utolsó képek megszokott világomból. Az utolsó jelenet a múltból, amire emlékezni fogok. **Távolból trombitahangot hallottam, megkérdeztem a szolgát, mit jelent.** Talán jobb lett volna nem kérdezni. Nem szabad kérdezni azt, amire úgyis tudjuk a választ. De ugyanolyan nehéz néhány dologról leszokni, mint útra kelni. Nem más ez, mint az álmaimból jól ismert hívó hang. Talán még most is álmodom. **Nem tudott semmit, nem hallott semmit.** Vagy inkább úgy döntött, ezt mondja. Nem is kellett hallania. A trombita nekem szólt. Engem szólított. Mindenkinek máskor jön el az ítélet napja. **A kapuban feltartóztatott, és megkérdezte:**

– **Hová lovagolsz, uram?** – Ez egy nehéz kérdés. Lehetetlen úgy válaszolnom, hogy értse is. Mégis megmondtam az igazat. Az úton, ahová indulok, nincs helye hazugságnak. Megszabadulok minden gyengeségtől.

– **Nem tudom – mondtam –, csak innen el, csak innen el. Örökké innen el, csak így érkezhetem célomhoz.** Mi mást mondhatnék... A hétköznapi emberek csak célok hallatán nyughatnak. Pedig a legtöbbször úgy halnak meg, hogy meg se tudják, mi a valódi úti cél. Egy lehetséges kiindulási pont csak azoknak, akik hisznek az álmaikban. Már sok dologban biztos vagyok.

– **Ismered tehát célokat? – kérdezte.** Eltökélte, hogy kicsikarja a válaszom. Ha egyszer kétely fog el, nehezen szabadulsz. Hát még, ha fogalmad sincs az álmokról és a látomások rejtett természetéről! Mitől vagyok ilyen biztos benne? Nem láthatsz más szemével...

– **Igen – feleltem –, hiszen mondtam: „Innen el”, ez a célom.** Lovamat a trombitahang irányába fordítottam, és megsarkantyúztam. A hátamon éreztem a szolgál féltő tekintetét. Egy nap talán ő is meghallja azt a hangot. Nem tudhatjuk. Minden utazó azt hiszi, ő az első.

BIACSI MÓNICA fordítása